

Tajný pohřeb

Lenka Martinková

Bylo poledne, když černě natřená vrata tiše vrzla a na vesnický hřbitov vešel mladý voják. Dneska měl volno, mohl tady být jak dlouho chtěl. Tenhle hřbitov se mu líbil. Byl mezi poli, takové klidné místo... Přál si tady být pohřbený, aspoň by byl mezi svými.

Došel k hrobu u hřbitovní zdi. Smetl z něj několik listů, na desku položil svazek lučních květin, které natrhal cestou sem. Teď byl spokojený. Sedl si na lavičku a oddal se svým myšlenkám.

Možná to tehdy neměl udělat. Pak by tady ten hrob s nápisem Marie Košťálová se synem Milánkem nemusel být... Chtěli se vzít. Chtěli? Sám pro sebe se usmál. Spíš museli. Pohledem pohládl fotku na náhrobku. Nestihli svatbu dřív, než se to dítě narodilo. Nestihli ji ani později, matka a syn zemřeli krátce po porodu. Marie a Milánek...

Voják koutkem oka zahlédl pohyb. Něco se z výšky snášelo na náhrobek. Hrdličky. Dvě hrdličky – jedna větší a druhá menší – seděly na kameni se jmény a pozorovaly ho zvědavýma očima. Byl to přesně ten ďábelský pohled, jaký mívala Marie. A jejich synek ho měl ve svých dětských kukadlech taky.

Ty dvě hrdličky za ním přiletěly pokaždé, když sem přišel. Vlastně k sobě tak nějak patřili. On byl letec. Zvykli si na sebe, ochočil si je. Věděl, že je to hloupost, ale někdy si říkal, jestli to nejsou duše jeho milovaných.

Nasypal jim trochu zrní, které s sebou kvůli nim pokaždé nosil. Láskyplně se na ně usmál a poslal jim vzdušný polibek. „Přijdu pozítří.“ Zašeptal a pomalu se vydal k černým vratům.

Převelení se bránil zuby nehty. Když odejde, o hrob se nebude nikdo starat, pomalu se bude rozpadat a kdo ví, jestli se sem ještě podívá. Naposled šel známou cestou mezi poli, nasypat hrdličkám zrní a poslat svým milovaným poslední vzdušný polibek. Slíbil jim, že se jednou vrátí. Neví kdy, ani jak bude vypadat, ale vrátí se. Tím si byl jistý a přál si to z celého srdce. „Dokud jsem mezi živými, musím na vás vzpomínat, pak se všichni jednou sejdem a už nás nic nerozdělí. Žádné převelení...“

Upravil náhrobek, podíval se na černobílou fotografii mladé ženy a tiše se vydal k černé kované bráně. Ani si nevšiml, že ho až k nádraží doprovázejí dvě hrdličky – jedna malá a druhá velká. Až když nastoupil do vagonu, naposled se s ním loučily svým „Cukrú.“

Potuloval se po městě. Den volna. Tady neměl kam jít, jako na svém předchozím působišti. V kasárnách se mu taky nechtělo zůstat... Něco ho přivedlo k nádraží. Celého půl roku tady nebyl. Nijak se nezměnilo. Až na dívku, která stála před budovou. U nohou měla položený kufr a zvědavě se kolem sebe rozhlížela...

Byl kavalír. Pomohl jí odnést zavazadlo. Prý budoucí zahradnice... Tolik mu připomínala jeho Marii! A byla zatím svobodná, jak později zjistil.

Další převelení. Po několika letech. Ona měla dokončenou školu a chtěla ho představit rodině. Chodit s důstojníkem, to bylo terno!

Zanedlouho byla svatba. A pak děti...

„V té vesnici je takový malý hřbitov mezi poli. Tam chci ležet.“ Oznamil jednoho večera bývalý voják své manželce. S jeho zdravotním stavem to bylo den ode dne horší. Když ho přišla navštívit vnučka, dožadoval se jedné knihy z knihovny. „Hlídej ji jako oko v hlavě a až tady nebudu,

dej se do čtení...“ Přikývla. Slíbila by mu cokoli. Několik dní na to volala zahradnice jejím rodičům, že děda odešel na onen svět a chce být pohřbený na jistém vesnickém hřbitově.

Toho večera se sešli u ní v bytě. Vnučka s rodiči byla pro to, aby se dědovo přání splnilo. „A víte, kolik stojí pohřeb do země? Bude zpopelněný.“ Babička byla neoblomná. „Dobře, ale na té vesnici pohřbíme urnu!“ „Kdo by tam jezdil? Bude tady!“ Bylo rozhodnuto. „Tak ale trochu toho popela chci...“ řekla vnučka. Babička povytáhla obočí. „K čemu ti bude?!“ „Děda byl vždycky zvědavý na moje úspěchy... Copak můžu po hřbitově rozhazovat diplomy?!“ To bylo všeobecně uznáno.

V noci se vnučka dala do čtení dědových zápisků. „...a já musel opustit svoje milované. Jednou tam s nimi chci být pohřbený. Už tam bude jenom rozpadající se hrob u hřbitovni zdi s nápisem Marie Košťálová se synem Milánkem, ale já vím, že tam patřím.“

Najednou jí to všechno došlo. Rozhodla se. Alespoň trochu popela tam pohřbí. Do dědova zápisníku vložila maličký lístek, na kterém ho ujišťovala, že jeho přání splní.

Bylo poledne, když černě natřená vrata tiše vrzla a na vesnický hřbitov vešla dívka s krabičkou v ruce. Z náhrobku Marie Košťálové se synem Milánkem smetla listí a v měkké hlíně vyhloubila jamku. Vsypala tam trochu popela.

Z nedalekého stromu ji pozorovaly tři hrdličky. Dvě velké a jedna malá. Jedna z nich měla v očích takové spiklenecké jiskřičky, jako míval její děda...